

Szerkesztés: 1957. évi 1. kötet	
Leírás: 1957. évi 1. kötet	
Leírás napja: _____	Leírás helye: _____
csoporth: _____	szám: _____

KÖNYA LAJOS VERSEI

## Önéletrajz-töredék

1.

*Ó gólya, gólya, hosszúlábú gólya,  
gyermekáldás jelképe! Szállt a vékony  
vacsorafüst, mint könnyűtollú pólya.  
Én bekukucsáltam a hasadékon.*

*Csikorogva kinyílt a kapu. Hátral,  
az ól felől dézsával jött az asszony.  
Elképedtem megértő mosolyától.  
Aztán előrelejtett, hogy fogadjon.*

*Tudta, mért jöttem, lázam csak nevette:  
Míg megszüli, eltart tán éjszakán át! —  
szólt, majd a moslékos dézsát letette  
s kézfogásra nyújtotta — kezeszárát.*

2.

*Mint gyötrő, félelmes csaták után,  
mikor a test már holt-fáradtan eldőlt,  
— hacsak, lapos kenyérzsák is csupán  
a fejealja — úgy szállt el fejemből.*

*az életért való aggodalom.  
És hallgattam léleketét az alvó  
asszonynak. S mint aki egy tutajon  
ring a vízen, alig tudtam magamról.*

*Alig értettem, hogy hárman vagyunk.  
Titokzatossá vált a lét s a nemlét.  
Az újszülött, ki a jövő s a múlt —  
napként ragyogta kettőnk szép szerelmét.*

## Számvetés

*Azt hittem, minden jó úton halad  
s ha panaszok, álmatlan éjszakák  
zaklattak, megnyugtattam magamat  
s hittem, kivirágzik a száraz ág.  
Bazaltkemény és szürke ég alatt  
álmodtam, miképp álmodott a hon —  
s mind üresebben kongtak a szavak  
és szétfolyt cseppenként a bizalom.  
Szent hevülések, be rászedtetek! ...  
Ne légy hozzám, közösség, zord, hideg,  
bocsásd meg jóhiszeműségemet! —  
Én már csak az eszményekben hiszek  
és nem leszek ringyó, sem ostoba.  
Tévedni lehet — hazudni soha!*

(1955. július 25.)

## A költő szava

*Ha nem hinnék az emberibb jövőben,  
volna-e még panaszom s jószavam?  
Csiholna-e haragot s kint belőlem,  
hogy e jövőnek annyi gátja van?  
Akad elégedetlenségre bőven  
ok, alkalom — hát húzzam meg magam?  
Fogjam be számat? Mi válnék belőlem?  
Hol él, kinek csak sóhajtása van?  
Nem vagyok Dobzse László, sem Pató Pál.  
Bólintanak, bókólnak elegen.  
Közöny, bőbiskolás se kenyerem.  
Az igaz, becsületes, tiszta szónál  
s emberségemnél nincs is egyebem.  
Ki fogadja el nyitott tenyerem?*

(1955. június 18.)

## A vámszedő

*Gépkocsi, úrhatnáság, kényelem,  
a tespedt testnek nagypolgári jólét,  
nők, vacsorák, taps — utóvégre nem  
bárki, mihaszna fia-bornya volnék!  
Ha kell: Munkásság, forradalmi tűz,  
osztályharc minden második szavam —*

bolond, aki a becsületből üz  
sportot s hiszi: a pénznek szaga van!  
Karrieristát, élõsdit kiáltoz  
a népfígõg a magamfajta ellen —  
de odaülök én a húsos tálhoz —  
ki nem látja a forradalmat bennem?  
Szavamra, boldogul ki engem pártol!  
Mi is lenne nélkülem a világból?

(1955. június 21.)

CSILLIK LÁSZLÓ

## Enyészet ellen

Versed magasba szálljon!  
Emeld jambusi vázón  
szökellve, vagy talán  
trocheus dallamán

lebegj, hogy kifejezzed,  
mi áallá válna benned,  
ne légy komédiás!  
A ritmus csak, a váz.

A vers csontváza: ritmus,  
de benne élet, szív, hús:  
a kor méhén fogant  
kiáltó gondolat.

Hiszed, hogy hús a romló,  
s hogy az idõkoporsó  
irgalmatlan veled  
s a csontvázt õrzi meg?

S hogy a konok enyészet  
sarává rág a féreg  
mindent, mi hevület,  
szent hit s cél volt neked?

S hogy abból, ami téged  
oly biztosan vezérelt,  
más nem marad, csak a  
vigyorgó koponya?

S hogy műved majd kilobban,  
s jövendõ századokban,  
mit megfogalmazott,  
csak értetlen dadog?

Ne hidd! van õsi balzsam,  
és műved halhatatlan,  
ha azt írod, amit  
néped s korod tanít.

Ha ennek ritmusára  
lobog fel versed árja,  
ha milliárdnyi szív  
szent dobbanásait

egy dobbanásba zenged,  
és benne zeng szívednek  
visszhangzó mámora:  
nem némulsz meg soha!

Akkor leszel hatalmas,  
halálon diadalmas,  
mert ami benned ég:  
örök emberiség.